

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie II Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR (del.) Barbara Pysz-Kędzińska
Protokolant:	Marta Chmielewska

po rozpoznaniu w Warszawie na rozprawie w dniu 14 grudnia 2017 r.

sprawy z powództwa J. S., M. S.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o ustalenie

orzeka:

I. oddala powództwo w całości;

II. zasądza solidarnie od powodów J. S. i M. S. na rzecz pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 14 417 zł (czternaście tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

II C 620/16

UZASADNIENIE

W dniu 8 sierpnia 2016 r. (data prezentaty) powodowie J. S. oraz M. S. wystąpili z powództwem przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., wnosząc o ustalenie nieistnienia pomiędzy powodami i pozwanym Bankiem umowy (...) nr (...) z dnia 7 sierpnia 2008 roku – powołując się na nieważność tej umowy wynikającą m. in. z jej pozorności. Pozorność dotyczyła, zdaniem powodów, umówienia się na kredyt walutowy, podczas gdy w istocie świadczenie pozwanej spółki miało polegać na postawieniu do dyspozycji powodów określonej sumy złotych polskich. Zgodnie z twierdzeniami powodów strony nie umawiały się na kredyt denominowany ani indeksowany w walucie obcej.

Nadto, powodowie podnieśli zarzut, że umowa kredytu może jest i ważna, ale nie została wykonana, bowiem Bank nie postawił do dyspozycji powodów sumy kredytu tj. sumy franków szwajcarskich.

Powodowie powołali się również na powszechną praktykę banków przy obsłudze wypłat kredytów w walucie obcej, która przejawia się w przewalutowaniu z zastosowaniem jednostronnie ustalonej ceny (kursu wymiany) z tzw. tabeli kursowej, publikowanej na dany dzień przez bank i stosowanej wyłącznie do obsługi kredytów hipotecznych. Zdaniem powodów, stosowane przez banki klauzule dot. „przewalutowania” były nieważne, gdyż stanowiły klauzule niedozwolone, takie jak klauzule wpisane na listę klauzul niedozwolonych pod numerem 3178. Powodowie podnoszą, iż wobec braku zgody powodów na dokonanie czynności „przewalutowania” oraz wobec braku ważnego porozumienia stron co do essentialium negotii takiej czynności, czyli ceny za jaką powodowie mieliby pozwanej spółce sprzedać franki szwajcarskie, czynność ta jest nieważna.

Niezalenie od powyższego, zdaniem powodów, należało dodatkowo zakwestionować dopuszczalność i ważność takiego skonstruowania umowy kredytu w rozumieniu prawa bankowego, w której bank nie stawia realnie do dyspozycji sumy pieniężnej w walucie kredytu z przeznaczeniem na cel określony w umowie kredytu, a zamiast tego suma kredytu ma służyć wyłącznie temu, że bank mógł od kredytobiorcy „odkupić” sumę kredytu w walucie po kursie dla siebie korzystnym – co jest rozwiązaniem niedopuszczalnym.

Uzasadniając interes prawny powodowie zaprzeczyli istnieniu wierzytelności pozwanej spółki o zwrot kwot franka szwajcarskiego oraz wskazali, iż jedynym trybem, w którym powodowie mogą doprowadzić do usunięcia stanu niepewności prawnej jest powództwo o ustalenie w trybie art. 189 kpc.

W piśmie z dnia 8 września 2016 r. (data prezentaty) powodowie doprecyzowali swoje żądanie wnosząc o ustalenie nieistnienia umownego stosunku prawnego wynikającego z umowy kredytu nr (...), z dnia 7 sierpnia 2006 r., udzielonego w PLN, a indeksowanego do waluty obcej CHF, niezawierającej określenia kwoty kredytu, do której zwrotu zobowiązani są powodowie, a mianowicie zawierającej klauzulę przeliczenia kwoty kredytu wyrażonej w PLN według kursu kupna, a następnie kursu sprzedaży, waluty obcej CHF ustalanych jednostronnie przez pozwaną bez wiążących odniesień do wskaźników rynkowych.

Ponadto powodowie wnieśli roszczenia ewentualne:

a/ ustalenia braku związania powodów umową kredytu z dnia 7 sierpnia 2006 roku udzielonego w PLN, a indeksowanego do waluty obcej CHF w zakresie klauzuli przeliczenia kwoty kredytu wyrażonej w PLN według kursu kupna, a następnie kursu sprzedaży waluty obcej CHF ustalanych jednostronnie przez pozwanego bez wiążących odniesień do wskaźników rynkowych, która to klauzula ma następujące brzmienie: „Raty kapitałowo-odsetkowe oraz raty odsetkowe spłacane są w złotych po uprzednim przeliczeniu ich wg kursu sprzedaży CHF z tabeli kursowej (...) Banku S.A. obowiązującego na dzień spłaty z godziny 14:50.”;

b/ ustalenie nieważności umowy kredytu z dnia 7 sierpnia 2006 roku udzielonego w PLN, a indeksowanego do waluty obecnej CHF, w zakresie klauzuli przeliczenia kwoty kredytu wyrażonej w PLN według kursu kupna, a następnie kursu sprzedaży waluty obcej CHF ustalanych jednostronnie przez pozwanego bez wiążących odniesień do wskaźników rynkowych;

c/ zmiany ze skutkiem ex tunc umowy kredytu udzielonego w PLN, a indeksowanego do waluty obcej CHF w zakresie klauzuli przeliczenia kwoty kredytu wyrażonej w PLN według kursu kupna, a następnie kursu sprzedaży waluty obcej CHF ustalanych jednostronnie przez pozwanego bez wiążących odniesień do wskaźników rynkowych, która to zmiana polega na przyjęciu, że powodowie są zobowiązani do zwrotu kwoty kredytu określonej w umowie i wypłaconej w PLN powiększonej o odsetki i inne koszty, liczone od tak określonej kwoty kredytu;

d/ zmiany ze skutkiem ex tunc umowy kredytu udzielonego w PLN, a indeksowanego do waluty obcej CHF, w zakresie klauzuli przeliczenia kwoty kredytu wyrażonej w PLN według kursu kupna, a następnie kursu sprzedaży waluty obcej CHF ustalanych jednostronnie przez pozwanego bez wiążących odniesień do wskaźników rynkowych, która to zmiana polega na przyjęciu, że kursem wymiany walut, na podstawie którego wyliczana jest równowartość kwoty kredytu w walucie obcej CHF jest kurs kupna NBP z dnia zawarcia umowy oraz, że kursem wymiany walut, na podstawie którego wyliczane są raty kredytu w PLN jest kurs sprzedaży NBP z dnia zawarcia umowy;

e/ ustalenie zasady odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego za stosowanie w rozliczeniach z powodami wskazanymi w pozwie klauzul umownych obarczonych dowolnością pozwanego w ustalaniu zobowiązań powodów (pismo, k. 31-42).

W odpowiedzi na pozew (k. 56-302) pełnomocnik pozwanej wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwana w pierwszej kolejności zaprzeczyła, iż umowa łącząca strony, czy którekolwiek z jej postanowień stanowiło postanowienie abuzywne na gruncie art. 385¹ k.c. czy było dotknięte nieważnością, oraz aby zachodziły podstawy do uznania którejkolwiek z ogólnikowo nakreślonych żądań powodów za uzasadnione. Zdaniem pozwanej, powodowie w żaden sposób nie udowodnili swojego roszczenia składając wraz z pozwem jedynie zawartą umowę kredytu z aneksami.

Pozwana wskazała również na brak interesu prawnego powodów uzasadniającego żądanie ustalenia nieważności kredytu (...) nr (...). Podniosła, iż w żądaniu ustalenia objętym petitum pozwu, powodowie nie udowadniają roszczenia, nie zgłaszają nawet stosownych twierdzeń i dowodów mogących chociażby uprawdopodobnić istnienie po ich stronie interesu prawnego, podczas gdy wykazanie tegoż stanowi element konieczny do rozpatrywania zasadności żądania ustalenia.

W dalszej kolejności pozwana wskazuje, iż powodowie w żądaniach ewentualnych sformułowanych pod lit. d) i e) pozwu, wnoszą o ukształtowanie stosunku prawnego (tj. zmiany umowy) ex tunc, nie podając z jakiej podstawy materialnoprawnej takie roszczenie wywodzą.

Pozwana podniosła również, że powodowie nie wskazują dowodu opartego na okolicznościach sprawy, mającego uzasadniać żądanie.

Pozwana poniosła także, że powodowie zostali poinformowani o ryzyku kursowym i jego skutkach, jak i o ryzyku i skutkach zmiany stopy procentowej. Pozwana przywołując m. in. oświadczenia powodów (k. 126-127) wskazała, że powodowie celowo i świadomie dokonali wyboru kredytu, który nie stanowił kredytu stricte złotowego, a kredyt, którego kwota podlegała przeliczeniu na walutę waloryzacji i który miał być spłacany w taki sposób, iż raty kapitałowo-odsetkowe kredytu ustalone w CHF podlegały spłacie w walucie polskiej po przeliczeniu kwoty raty z waluty waloryzacji na złote polskie według kursu z dnia spłaty.

Zdaniem pozwanego, kwestionowane przez powodów postanowienia umowy nie spełniają na gruncie zawartej umowy przesłanek ewentualnej abuzywności, ujmowanej w ramach indywidualanego stosunku kredytowego, rozpatrywanych w rozumieniu art. 385(1) k.c., bowiem nie kreują praw i obowiązków konsumentów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, ani też nie naruszają ich interesów.

Pozwana podniosła także, że tabele kursowe obowiązujące u pozwanego w dacie i godzinie uruchomienia kredytu i jego przedterminowej częściowej lub całkowitej spłaty, również nie pozostawiały pozwanemu swobody interpretacyjnej czy dowolności dokonywania działań na niekorzyść klienta z uwagi na potencjalny wybór tabeli, biorąc pod uwagę przewidywalny termin podjęcia tych działań przez Bank, w oparciu o każdorazową dyspozycję kredytobiorcy, jak i fakt, iż pozwany nie tworzył tabel kursowych wyłącznie na potrzeby wybranych operacji, a tabele te stanowiły ogólne tabele kursowe Banku, będące ofertą skierowaną nie tyle do kredytobiorców, ale również ad incertam personam co do możliwości zawierania transakcji po kursach z tabeli, odzwierciedlających aktualne wartości rynkowe kursów walut.

Pozwana wskazała też, iż kwestionowane przez powodów postanowienia umowy odnoszące się do przeliczania kredytu na walutę waloryzacji, co do sposobu ich stosowania, nie uległy merytorycznej zmianie, natomiast w treści kolejnych regulacji zostały wyrażone m. in. przesłanki prowadzące do wyznaczenia kursów walut na potrzeby stosowania tabeli kursowej Banku, które również uprzednio miały pełne zastosowanie w tym zakresie, a które wskazują na katalog istniejących obiektywnie czynników, niezależnych od woli Banku, wpływających na ustalenie kursów walutowych przez Bank, którymi Bank się kieruje przy ustalaniu kursów walutowych i spreadu.

Do zamknięcia rozprawy strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 lipca 2006 roku J. i M. S. złożyli w (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniosek o udzielenie kredytu na budowę domu jednorodzinnego oraz refinansowanie budowy na łączną kwotę 500 000 zł, na okres kredytowania 30 lat w walucie CHF (wniosek o kredyt k. 105- 107).

W dołączonych do wniosku dokumentach powód J. S. wskazał jako źródło dochodu własną działalność (k. 117). W skali miesiąca powód J. S. zadeklarował dochody na kwotę 29 267,14 zł. Dla złożonego przez powodów wniosku Bank przedstawił kalkulacje kredytowe, w celu określenia warunków cenowych kredytowania przy założeniu zaciągania kredytu waloryzowanego kursem waluty obcej, gdzie zostały oszacowane maksymalna kwota raty kredytu oraz maksymalna kwota kredytu (kalkulacje kredytowe k. 121 i 123).

W dniu 7 sierpnia 2006 roku pomiędzy (...) Bank S.A. z siedzibą w W. a J. i M. S. została zawarta umowa nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem CHF (dalej również jako: umowa). Przedmiotową umowę powodowie zawarli jako konsumenci celem dokończenia budowy domu jednorodzinnego położonego w miejscowości L., gmina S., na działce ewid. nr (...) oraz refinansowania nakładów poniesionych przez powodów w poczet przedmiotowej inwestycji (umowa k. 8-12).

Zgodnie z § 1 przedmiotowej umowy Bank udzielił kredytobiorcy kredytu w kwocie 500 000 PLN waloryzowanego kursem CHF na warunkach określonych w umowie oraz regulaminie. Okres kredytowania wynosił 240 miesięcy licząc od dnia wypłaty kredytu.

W pkt. 3A wskazanego paragrafu umowy wskazane zostało, iż kwota kredytu wyrażona w walucie waloryzacji na koniec 27 lipca 2006 roku według kursu kupna waluty z tabeli kursowej (...) Banku S.A. wynosi 204 315,13 CHF – jednak kwota ta ma charakter informacyjny i nie stanowi zobowiązania Banku. Wartość kredytu wyrażona w walucie obcej w dniu uruchomienia kredytu może być różna od podanej w pkt 3A.

W myśl § 5 kwota kredytu została podzielona do wypłaty na kwotę w wysokości 326 600 zł na pokrycie kosztów budowy domu jednorodzinnego oraz na kwotę w wysokości 173 400 zł na refinansowanie poniesionych nakładów. Wypłata kredytu nastąpiła w pięciu transzach w następujących kwotach: transza I – 173 400 zł, transza II – 66 600 zł, transza III – 95 000 zł, transza IV – 95 000 zł, transza V – 70 000 zł.

Wariantem spłaty kredytu są równe raty równe kapitałowo – odsetkowe. Zgodnie z §11 ust. 5 raty kapitałowo – odsetkowe oraz raty odsetkowe spłacane są w złotych polskich po uprzednim ich przeliczeniu wg kursu sprzedaży CHF z tabeli kursowej (...) Bank obowiązującego na dzień spłaty z godziny 14:50. W rozdziale III § 1 ust. 2 Regulaminu udzielania kredytów i pożyczek hipotecznych dla osób fizycznych - w ramach (...) zostało również wyraźnie zaznaczone, iż kredyt waloryzowany udzielany jest w złotych, przy jednoczesnym przeliczeniu na wybraną przez kredytobiorcę walutę.

W § 9 ustalono, że Bank pobiera od kredytobiorcy prowizję w wysokości 1% kwoty kredytu tj. 5 000 zł oraz prowizję tytułem zabezpieczenia kredytu w wysokości 0,20% kwoty kredytu tj. 1 000 zł płatne jednorazowo w dniu uruchomienia kredytu.

Oprocentowanie kredytu w stosunku rocznym w dniu zawarcia umowy zostało ustalone na 2,35 %. Zgodnie § 10 kredyt oprocentowany jest według zmiennej stopy procentowej. Zmiana wysokości oprocentowania kredytu może nastąpić w przypadku zmiany stopy referencyjnej określonej dla danej waluty oraz zmiany parametrów finansowych rynku pieniężnego i kapitałowego w kraju (lub krajów zrzeszonych w Unii Europejskiej), którego waluta jest podstawa waloryzacji. O każdej zmianie oprocentowania Bank zawiadamia kredytobiorcę i poręczycieli na piśmie.

Zgodnie z § 11 ust. 1 kredytobiorca zobowiązuje się do spłaty kapitału wraz z odsetkami miesięcznie w ratach kapitałowo-odsetkowych określonych w § 1 ust. 5,

w terminach i kwotach zawartych w harmonogramie spłat. Harmonogram spłat kredytu stanowi załącznik nr 1 i integralną część umowy i jest doręczany kredytobiorcy listem poleconym w terminie 14 dni od daty uruchomienia kredytu. Harmonogram spłat jest sporządzany w CHF (umowa kredytu z dnia 7 sierpnia 2006 roku k. 8- 12, regulamin k. 162-172v).

M. i J. S. złożyli oświadczenia dla kredytów i pożyczek hipotecznych, iż dokonują wyboru oferty kredytu denominowanego w walucie obcej, mając pełną świadomość ryzyka związanego z tym produktem, a w szczególności tego, że niekorzystna zmiana kursu waluty spowoduje wzrost comiesięcznych rat spłaty kredytu oraz wzrost całego zadłużenia. Oświadczyli ponadto, iż zostali poinformowani przez pracownika (...) Banku S.A. o jednoczesnym ponoszeniu ryzyka zmiany stopy procentowej polegającym na tym, że

w wyniku niekorzystnej zmiany stopy procentowej może ulec zwiększeniu comiesięczna rata spłaty kredytu oraz wartość całego zaciągniętego zobowiązania. W dalszej kolejności powodowie oświadczyli, iż są świadomi ponoszenia obu rodzajów ryzyk, związanych

z wybranym przez powodów produktem kredytowym. Powodowie oświadczyli także, że zostali zapoznani dokładnie z warunkami udzielania zarówno kredytu złotowego, jak również kredytu złotowego waloryzowanego kursem waluty obcej oraz zasadami dotyczącymi spłaty kredytu wnioskowanego przez powodów w obu wersjach. Powodowie oświadczyli, iż rozumieją, że z kredytem waloryzowanym związane jest ryzyko kursowe, a jego konsekwencje wynikające z niekorzystnych wahań kursu złotego wobec walut obcych mogą mieć wpływ na wzrost kosztów obsługi zaciągniętego przez powodów kredytu. Powodowie następnie oświadczyli, iż dokonują wyboru kredytu złotowego waloryzowanego kursem waluty obcej, mając przy tym pełną świadomość ryzyka związanego z kredytami waloryzowanymi kursem waluty obcej i w pełni ryzyko to akceptując (oświadczenia powodów k. 126-127 oraz 130-131).

W dniu 1 marca 2007 roku strony umowy zawarły aneks nr (...) do umowy zmieniając wskazanym aneksem datę zakończenia inwestycji, termin przedstawienia odpisu z prawomocnie wpisaną hipoteką i daty uruchomienia kolejnych transz kredytu (k. 13-13v).

W dniu 19 września 2011 roku strony zawarły kolejny aneks do umowy. Zgodnie z § 1 przedmiotowego aneksu Bank zapewnił kredytobiorcy możliwość dokonywania zmian waluty spłaty kredytu hipotecznego ze złotych polskich na walutę waloryzacji oraz z waluty waloryzacji na złote polskie w okresie obowiązywania umowy. Dyspozycja zmiany waluty mogła dotyczyć tylko rat wymagalnych po dniu zawarcia niniejszego aneksu. Za zmianę spłaty waluty Bank nie pobierał opłat. Na dzień zawarcia powyższego aneksu powodowie wybrali spłatę kredytu w CHF (k. 14-16). Od dnia zawarcia tego aneksu spłata kredytu następuje bezpośrednio we frankach szwajcarskich.

Pozwany Bank w dacie udzielania spornego kredytu oferował zarówno kredyty złote (nie indeksowane do waluty obcej), jak i waloryzowane kursem walut obcych. Wybór zaś konkretnej oferty kredytu i każdego wariantu, zależny był wyłącznie od decyzji kredytobiorców wyrażonej we wniosku kredytowym (zeznania świadka M. D. 00:18:35 protokół z rozprawy z dnia 28 września 2017 r. k. 428v).

J. S. z zawodu jest lekarzem. Przed zawarciem umowy kredytowej będącej przedmiotem niniejszego postępowania J. S. miał konta w walutach obcych za pomocą, których dokonywał inwestycji walutowych polegających na przejściu po określonym kursie z jednego konta na drugie (zeznania powoda k. 853 czas nagrania 00:36:28). W latach 2008-2009 J. S. zawarł kolejne umowy o kredyt w złotych polskich indeksowane do CHF (zeznania powoda k. 853v, czas 01:01:54).

(...) Bank S.A. zmienił firmę na (...) S.A. (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie złożonych przez strony dokumentów, w szczególności dokumentów przywołanych powyżej w treści uzasadnienia, których prawdziwość i wiarygodność nie była kwestionowana przez strony, dlatego też Sąd uznał te dowody za wiarygodne źródło dowodowe.

Jako zgodne z prawdą Sąd ocenił zeznania świadka M. D. (k. 428-430v), bowiem są logiczne, spójne i znalazły potwierdzenie w pozostałych dowodach zebranych w sprawie.

Jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania powoda J. S. w zakresie w jakim znajdują potwierdzenie w dowodach przeprowadzonych w sprawie oraz w zakresie w jakim nie zostały zaprzeczone przez inne dowody. Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda w zakresie w jakim powód zeznał, iż nie zdawał on sobie sprawy z tego, że kurs franka szwajcarskiego wpływa na wielkość kapitału (należności głównej) pozostałej do spłaty (zeznania świadka J. S. 00:22:50 protokół z rozprawy z dnia 14 grudnia 2017 r. k. 852). Zwrócić bowiem należy uwagę na fakt, iż powód w późniejszym okresie kilkakrotnie zawierał

z Bankami umowy kredytowe indeksowane do kursu franka szwajcarskiego (zeznania świadka J. S. 00:18:08 protokół z rozprawy z dnia 14 grudnia 2017 r. k. 853). Nadto, powód, przed zawarciem przedmiotowej umowy kredytu, dokonywał wielu operacji na rachunkach walutowych i jak sam zeznał przed Sądem z różnym skutkiem. Nie budzi więc wątpliwości Sądu fakt, iż powód musiał zdawać sobie sprawę z ryzyka kursowego i jego bezpośredniego wpływu na swoje zobowiązanie (zeznania świadka J. S. 00:36:28-00:38:16 protokół z rozprawy z dnia 14 grudnia 2017 r. k. 853).

Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda w zakresie w jakim powód zeznał, że zapoznał się jedynie powierzchownie z treścią umowy przed jej podpisaniem, że przed podpisaniem umowy powód nie miał świadomości ryzyka walutowego, że nie został poinformowany o tym ryzyku przez przedstawiciela Banku oraz, że intencją powoda było zaciągnięcie kredytu

w złotych (zeznania świadka J. S. 00:22:50, 00:24:41, 00:26:22 protokół

z rozprawy z dnia 14 grudnia 2017 r. k. 852-852 v.), albowiem w dalszej części zeznań powód podał, że przeczytał całą treść umowy (zeznania świadka J. S. 00:40:45 protokół z rozprawy z dnia 14 grudnia 2017 r. k. 853), a także co innego wynika

z podpisanych przez powodów oświadczeń dotyczących ryzyka kursowego i możliwości ewentualnej zmiany finalnej kwoty kredytu, wskazanych powyżej. Wobec tego ta część zeznań powoda pozostaje w rażącej sprzeczności z treścią dokumentów złożonych

w niniejszej sprawie. Całokształt zeznań powoda o braku wiedzy na temat specyfiki działania kredytów walutowych, z wszystkich powyższych względów, pozostawał dla Sądu niewiarygodny.

Bez złożenia stosownego wniosku przez kredytobiorcę Bank nie udzieliłby kredytu waloryzowanego, zaś fakt wnioskowania o kredyt przez powodów w takim zakresie wskazuje na dążenie powodów do zawarcia takiej umowy (wnioski kredytowe powodów k. 102-107).

Nadto, jasno wynika ze wskazanych powyżej oświadczeń złożonych przez powodów, iż przy zawarciu umowy zostali oni uprzedzeni o ryzyku kursowym wiążącym się

z zaciągnięciem kredytu waloryzowanego kursem waluty obcej tj. m. in. o wpływie zmian kursu waluty na kwoty należne tytułem spłaty kredytu wraz z oprocentowaniem (protokół

z rozprawy z dnia 28 września 2017 r., zeznania świadka M. D. 00:18:35, k. 429v). Nie bez znaczenia pozostaje również i to, że powodowie są osobami posiadającymi wykształcenie wyższe. Pomimo, iż jest to wykształcenie wyższe medyczne, to jednak osób takich należy oczekiwać, że potrafią zadbać o swój interes.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy okazał się wydruk wyroku sądu powszechnego oraz uzasadnienia tego wyroku (k. 457-482), bowiem orzeczenie to nie ma charakteru prejudycjalnego w niniejszej sprawie i nie dotyczy przedmiotowej umowy kredytowej.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy okazał się również materiał dowodowy

w postaci: uchwały Zarządu NBP nr (...) (k. 197-198), Raportu UOKiK dotyczącego spreadów (k. 199-205), wydruków ze stron internetowych obejmujących artykuły dot. kredytów walutowych oraz definicje specjalistycznych pojęć (k. 231-235, 266-270), stanowiska (...) Banków (...) do opracowania Rzecznika (...) pt. „Analiza prawna wybranych postanowień umownych stosowanych przez banki w umowach kredytów indeksowanych do waluty obcej lub denominowanych w walucie obcej zawieranych

z konsumentami” (k. 258-265v), tabeli kursowej (...) S.A. metodyka oraz analiza porównawcza autorstwa A. R. (k. 206-230v), instrukcji dla użytkowników statystyki stóp procentowych autorstwa Departamentu Statystyki NBP (k. 236-257), opinii prawnej prof. UW dr hab. M. K. (k. 271-273v), opinii prawnej prof. Dr hab. Z. O. (k. 274-282v),

raportu końcowego podsumowującego akcję „Wolność dla marzeń, wolność dla kredytów” dr T. T. (k. 282-293), opinii mgr W. P. (k. 483-450), zestawienia kursów kupna i sprzedaży walut obcych NBP lata 2000-2017 (k. 451-488), tabeli kursów CHF (k. 489-493), korelacji tabel kursowych banku vs rynek oraz fixing NBP (k. 494-847v).

Ponadto, część z powyższych dowodów w postaci różnych zestawień takich jak tabele kursów, czy też korelacje tabel kursowych, wymagają do swej analizy wiedzy specjalistycznej i przyjęcie tego materiału za podstawę ustaleń faktycznych stanowiłoby naruszenie art. 278 § 1 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii.

Sąd pominął dowód z zeznań powódki M. S., bowiem powódka nie usprawiedliwiła swojej nieobecności, mimo wezwania jej w charakterze strony do osobistego stawiennictwa celem przesłuchania pod rygorem pominięcia dowodu z jej zeznań.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zarówno główne jak i wszystkie żądania ewentualne podlegały oddaleniu z dwóch niezależnych przyczyn: po pierwsze, powodowie nie wykazali interesu prawnego w domaganiu się ustalenia o treści określonej w żądaniu pozwu, po drugie powodowie nie wykazali, że sporna umowa kredytu jest nieważną czynnością prawną lub też czynnością nieistniejącą.

Zgodnie z art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Nie budzi wątpliwości, że interes prawny jest przesłanką merytoryczną powództwa wytoczonego na podstawie art. 189 k.p.c., o ustalenie istnienia bądź nieistnienia stosunku prawnego lub prawa. Oznacza to, że istnienie interesu prawnego decyduje o dopuszczalności badania prawdziwości twierdzeń powodów, że wymieniony w powództwie stosunek prawny lub prawo istnieje, bądź nie istnieje. Dopiero dowiedzenie przez powodów interesu prawnego otwiera sądowi drogę do badania prawdziwości twierdzeń powoda o tym, że dany stosunek prawny lub prawo rzeczywiście istnieje bądź nie istnieje, zatem, w okolicznościach niniejszej sprawy-badania czy kwestionowana przez powoda umowa jest nieważna.

Kluczem do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy jest zatem przede wszystkim właściwa ocena istnienia po stronie powodowej interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c.

w wytoczeniu niniejszego powództwa. Jak już wskazano powyżej, badanie istnienia interesu prawnego powodów w ubieganiu się o wydanie rozstrzygnięcia ustalającego prawo lub stosunek prawny powinno wyprzedzać badanie ustalenia prawa - stosunku prawnego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 lutego 2016r., I ACa 1178/15, Legalis nr 1428460, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 19 maja 2010r., I ACa 281/10, Legalis nr 237802).

Sam przepis art. 189 k.p.c. nie definiuje pojęcia interesu prawnego, a jego rozumienie było wielokrotnie przedmiotem orzecznictwa sądowego i doktryny. Po pierwsze przyjmuje się, że jest to obiektywna, czyli wywołana rzeczywistą koniecznością ochrony określonej sfery prawnej, potrzeba uzyskania przez stronę powodową odpowiedniej treści wyroku. Nie ma natomiast znaczenia to, że powód odczuwa subiektywną potrzebę ochrony swych praw (uzasadnienie uchwały SN z dnia 5 grudnia 1991 r. III CZP 110/91 Legalis nr 27537; wyrok SN z dnia 14 marca 2012 r. II CSK 252/11, Legalis nr 490943)

Interes prawny zachodzi, jeżeli sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodom skuteczną ochronę ich prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu

w nieokreślonej przyszłości. W orzecznictwie wypracowano zasadę, zgodnie z którą za nieposiadającą interesu prawnego uznać należy osobę, która ochrony prawnej może poszukiwać w drodze powództwa o zasądzenie świadczeń pieniężnych lub niepieniężnych. Powyższe stanowisko opiera się na założeniu, że, po pierwsze wydanie wyroku zasądającego jest możliwe, jeżeli także ustalona zostanie legitymacja czynna powoda oraz po drugie, że wyrok tylko ustalający istnienie (nieistnienie) prawa, stosunku prawnego czy faktu prawotwórczego nie zapewni w sposób

ostateczny ochrony prawnej dla zasadniczego roszczenia powoda. Wyrok ustalający w sprawie wszczętej w trybie art. 189 k.p.c. nie jest bowiem, w przeciwieństwie do wyroku zasądającego, wykonalny w drodze egzekucji sądowej (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 13 kwietnia 1965 r. II CR 266/64 LEX nr 4511), ale ma charakter deklaracyjny.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, należało uznać, że powodowie nie mają interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c. w wytoczeniu powództwa o ustalenie nieistnienia umowy kredytu hipotecznego z dnia 7 czerwca 2006 roku, czy też powództwa o stwierdzenie jej nieważności. Oczywistym jest bowiem, że ustalenie nieistnienia spornej umowy prowadziłoby do obowiązku zwrotu przez powodów na rzecz Banku świadczenia zrealizowanego przez pozwanego Bank, a także do obowiązku zwrotu na rzecz powodów świadczeń ratalnie spełnionych przez powodów na rzecz Banku przez okres lat kredytowania, z możliwością potrąceń oraz dochodzenia zapłaty z wynikających z nich różnic kwotowych. Tak więc prawomocny wyrok ewentualnie uwzględniający powództwo w przedmiotowej sprawie zakończy pomiędzy nimi spór, ale tylko i wyłącznie w tej konkretnej kwestii uczynionej przedmiotem sporu przez powodów w niniejszym procesie, natomiast, co istotne, nie doprowadziłby do definitywnego zakończenia sporu pomiędzy stronami, powstałego w odniesieniu do umowy kredytu. Wyrok taki stałby się wręcz podstawą do dalej idących roszczeń. Powodom przysługiwało bowiem nadal roszczenie o świadczenie w ramach którego mogą powołać się na art. 58 k.c. stanowiący o podstawach nieważności czynności prawnej, czy też roszczenie o ustalenie treści księgi wieczystej, zgodnie z żądaniem powodów, tj. że hipoteka na nieruchomości została wpisana w sposób nieważny. Dodatkowo należy podnieść, że sąd rozpoznający każdy spór cywilny zobowiązany jest brać pod uwagę z urzędu nieważność czynności prawnej w każdej sprawie, a więc niezależnie od woli stron i ich ewentualnych zarzutów.

Powyższa argumentacja jest zatem wystarczająca do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Konsekwencją nieudowodnienia przez powodów przesłanek wskazujących na istnienie interesu prawnego jest bowiem oddalenie powództwa o ustalenie.

Niezależnie od powyższego należy podnieść, że nawet gdyby powodowie wykazali istnienie interesu prawnego w wystąpieniu z niniejszym powództwem, to i tak powództwo to podlegałoby oddaleniu. Zdaniem Sądu, brak jest bowiem podstaw do przyjęcia, że przedmiotowa umowa kredytu jest nieważną czynnością prawną, a w konsekwencji, że nie istnieje w sensie prawnym.

W ocenie Sądu nie budzi jednak wątpliwości dopuszczalność konstrukcji kredytu indeksowanego (waloryzowanego) z perspektywy art. 69 prawa bankowego. Tak uznał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 stycznia 2016r., I CSK 1049/14, w którym stwierdził, że „umowa kredytu bankowego jest umową nazwaną (art. 69 prawa bankowego). Jej elementów konstrukcyjnych należy poszukiwać w art. 69 ust. 1 Prawa bankowego, zgodnie z którym bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej i zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty. Oznacza to, że - używając syntetycznej formuły - bank zobowiązuje się do wydania określonej sumy pieniężnej, a kredytobiorca do zwrotu wykorzystanej sumy kredytu i zapłacenia odsetek kapitałowych. Zawarta przez strony umowa kredytu hipotecznego stanowi - jak określił ją pozwany Bank - "umowę kredytu indeksowanego". Bank wydaje kredytobiorcy określoną sumę kredytową w złotych, przy czym jej wysokość jest określana (indeksowana) według kursu danej waluty (np. euro) w dniu wydania (indeksowanie do waluty obcej po cenie kupna). Ustalenie takie następuje też w celu określenia wysokości rat kredytowych, do których kredytobiorca będzie zobowiązany w okresie trwania stosunku kredytowego. W dniu płatności konkretnych rat, taka rata jest przeliczana zgodnie z umową na złote stosownie do kursu danej waluty, tj. po kursie jej sprzedaży kontrahentowi banku.

Kredytobiorca zwraca kredytodawcy wykorzystaną sumę kredytu, przy czym w związku z kursem waluty obcej suma ta może być wyższa odpowiednio do relacji do waluty obcej, gdyż suma wykorzystana w dniu wykonywania umowy kredytu hipotecznego może mieć inną wartość rynkową w wyniku indeksacji walutowej. Innymi słowy, kredytobiorca może być zobowiązany do zwrotu bankowi sumy pierwotnie wykorzystanego kredytu, ale taka wykorzystana suma - w całości lub części - może mieć inną (wyższą) wartość rynkową

w okresie spłaty kredytu”(wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2016r., I CSK 1049/14, LEX nr 2008735). Sąd Okręgowy w pełni podziela ten pogląd i przyjmuje jako słuszny, pomimo odmiennych twierdzeń powoda statuujących, że nie był on świadomy specyfiki działania kredytu walutowego.

Zważając na powyższe, zdaniem Sądu, za nieuzasadnione należy uznać twierdzenia strony powodowej, iż zawarta umowa kredytu jest umową pozorną. Z tych samych względów nie zasługują na aprobatę zeznania powoda, w których twierdzi on, że został wciągnięty w spekulacje na walucie.

Odnosząc się do roszczeń ewentualnych powodów, w ocenie Sądu, brak określenia w treści umowy kredytu jasnych reguł przeliczenia przez pozwaną Bank kwoty kredytu i rat kapitałowo - odsetkowych w stosunku do kursu franka szwajcarskiego czyni klauzulę indeksacyjną abuzywną. Zastrzec jednak należy, że sama indeksacja co do zasady jest dopuszczalna, bezskuteczna jest tylko taka, która narusza zasadę równorzędności stron stosunków cywilnych i uniemożliwia ustalenie treści zobowiązania poddanego indeksacji. Konsekwencją uznania danej klauzuli umownej za niedozwoloną jest to, że nie wiąże ona konsumentów ex tunc i ex lege. Zgodnie zaś z art. 385¹ § 1 k.c. in fine, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Wobec powyższego skutkiem abuzywności zakwestionowanych przez powodów klauzul indeksacyjnych nie jest zatem nieważność całej umowy kredytu, a jedynie bezskuteczność tychże klauzul, co oznacza, że strony wiąże treść umowy kredytu z wyłączeniem tychże klauzul (tak również SN w wyroku z dnia 21 lutego 2013r., sygn. akt I CSK 408/12, Legalis nr 719201).

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Unormowania zawarte w art. 385¹ -385³ k.c. mają charakter szczególny w stosunku do tych przepisów, które mają powszechne zastosowanie do kształtowania przez kontrahentów treści umowy (wskazać należy chociażby na art. 58, 353¹ czy 388 k.c.). Najważniejsze jest jednak to, iż uzasadnieniem dla ich wprowadzenia ustawą z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny był zamiar zapewnienia konsumentom bardziej skutecznej ochrony w stosunkach umownych z profesjonalistami, a przede wszystkim zaś potrzeba uwzględnienia w polskim prawie postanowień dyrektywy nr 93/13/EWG z 5 kwietnia 1993r. o nieuczciwych warunkach w umowach konsumenckich (Dz. Urz. WE z 1993 r. L 95/29).

Sąd podziela pogląd wyrażony w przywołanym powyżej wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2016r., że umowna klauzula waloryzacyjna nie jest objęta wyłączeniem zawartym w art. 385¹ § 1 zdanie drugie k.c. Klauzula taka nie określa bowiem bezpośrednio świadczenia głównego, a wprowadza jedynie umowny reżim jego podwyższenia. Cel abstrakcyjnej kontroli postanowień wzorców umownych nie przemawia za szerokim rozumieniem formuły "postanowień określających główne świadczenie stron". W tej sytuacji należy stwierdzić, że postanowienia bankowego wzorca umownego, zawierającego uprawnienie banku do przeliczania sumy wykorzystanego przez kredytobiorcę kredytu do waluty obcej (klauzula tzw. spreadu walutowego), nie dotyczą głównych świadczeń stron w rozumieniu art. 385¹ § 1 zdanie drugie k.c.

Zwrócić należy także uwagę na treść art. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2011r. o zmianie ustawy- prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw tzw. antyspreadowej (Dz. U. 2011 Nr 165, poz. 984), która weszła w życie dnia 26 sierpnia 2011r., zgodnie z którym „w przypadku kredytów lub pożyczek pieniężnych zaciągniętych przez kredytobiorcę lub pożyczkobiorcę przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy ma zastosowanie art. 69 ust. 2 pkt 4a oraz art. 75b prawa bankowego, w stosunku do tych kredytów lub pożyczek pieniężnych, które nie zostały całkowicie spłacone -

do tej części kredytu lub pożyczki, która pozostała do spłacenia. W tym zakresie bank dokonuje bezpłatnie stosownej zmiany umowy kredytowej lub umowy pożyczki”. Przepis ten reguluje kwestie intertemporalne związane z jej stosowaniem i wprost potwierdza, że zawieranie umów kredytu indeksowanego było przed wprowadzeniem ww. ustawy dopuszczalne. Również na ten temat wypowiedział się Sąd Najwyższy, który stwierdził, że „idea dokonania nowelizacji prawa bankowego ustawą z dnia 29 lipca 2011r. było utrzymanie funkcjonujących na rynku kredytów denominowanych według nowych zasad (...) Ustawodawca wprowadził narzędzie prawne pozwalające wyeliminować z obrotu postanowienia umowne zawierające niejasne reguły przeliczania należności kredytowych, zarówno na przyszłość, jak i w odniesieniu do wcześniej zawartych umów w części, która pozostała do spłacenia” (wyrok Sądu Najwyższego 19 marca 2015 r., IV CSK 362/14, LEX nr 1663827). Sąd Okręgowy w pełni podziela ten pogląd.

Zdaniem Sądu, z wyżej zacytowanych przepisów wyraźnie wynika dopuszczenie przez prawo kredytów denominowanych i indeksowanych do waluty innej niż waluta polska i takie rozwiązanie stanowi element umowy kredytu, a tym samym nie pozbawia takiej umowy charakteru umowy kredytu. Podsumowując, tak ujęta umowa kredytu indeksowanego mieści się w konstrukcji ogólnej umowy kredytu bankowego i stanowi jej możliwy wariant (art. 353¹ k.c. w związku z art. 69 Prawa bankowego).

Sąd podkreśla również, że w umowę kredytu bankowego z reguły jest wpisana niepewność co do wysokości ostatecznych kosztów udzielonego kredytu, które wiążą się z jego udzieleniem i które ostatecznie obciążą kredytobiorcę (podobnie: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 maja 2012 r., sygn. akt II CSK 429/11, Legalis nr 526856). Wskazana niepewność cechuje nawet kredyty złotowe, nieindeksowane do waluty obcej, zwłaszcza w przypadku zastosowania zmiennego oprocentowania kredytu, zależnego od szeregu czynników, na które kredytobiorca również nie ma wpływu. Bez wątpliwości więc brak równości świadczeń pomiędzy kwotą faktycznie udzielonego i wypłaconego kredytu a ostateczną wartością zwracanego przez kredytobiorcę świadczenia, uwzględniając zarówno kwotę nominalną kredytu, jak również odsetki i koszty jego udzielenia, stanowi istotę kredytu. W skutek powyższego znamionem jest, że już z ustawowego założenia od samego początku tj. od podpisania umowy kredytowej, jej strony nie stoją na równej pozycji, gdyż kredytobiorca, niedysponujący własnymi środkami pieniężnymi, musi skorzystać z finansowego wsparcia ze strony banku, który z udzielania kredytów czerpie zyski.

W ocenie Sądu, brak jest również podstaw do uznania, że zawarta przez strony umowa kredytu narusza zasadę swobody umów z art. 353¹ k.c.

Nie zostało wykazane w niniejszym postępowaniu, że pozwany Bank działał podstępnie wobec powodów i ukrywał lub nie informował powodów o ryzyku walutowym. Przede wszystkim powodowie w złożonych oświadczeniach w sposób jasny zadeklarowali, że zostali poinformowani przez bank o ryzyku stopy procentowej w przypadku kredytów o zmiennej stopie procentowej, że są świadomi faktu, że zmiana wysokości stawek referencyjnych ma bezpośredni wpływ na wysokość oprocentowania kredytu oraz, że zapoznali się z przykładowymi symulacjami wariantów spłat kredytu dla różnych poziomów kursu walut lub/i stopy procentowej. Powodowie również w sposób jasny oświadczyli, że są w pełni świadomi ryzyka jakie płynie z zaciągnięcia kredytu waloryzowanego do waluty obcej, w tym przypadku do CHF. Nadto, w oparciu o powszechnie publikowane dane, m.in. przez NBP, istniała możliwość realnej oceny zmienności kursów, tj. zarówno, iż podlegały one zmianom w przeszłości, przed zawarciem umowy kredytowej, jak i że nie jest możliwym przewidzenie ich wysokości na przyszłość.

Powodowie składając wniosek kredytowy wyraźnie wskazali, że ich zamiarem pozostaje zaciągnięcie kredytu walutowego, pomimo posiadania przez pozwanego Bank w ofercie również kredytów złotych. Będąc więc uprzednio poinformowanym o ryzykach związanych z zaciągnięciem kredytu hipotecznego indeksowanego kursem waluty obcej oraz mając świadomość faktu, że w przypadku kredytów indeksowanych kursem waluty obcej ponoszone jest ryzyko kursowe, co oznacza, że zarówno rata kredytu, jak i wysokość zadłużenia tytułem zaciągniętego kredytu - przeliczona na PLN na dany dzień - podlega

ciągłym wahaniami, w zależności od aktualnego kursu waluty powodowie świadomie podjęli decyzję o wyborze przedmiotowego kredytu.

W tym miejscu należy wskazać, iż ustawa z dnia 29 lipca 2011r. o zmianie ustawy- prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw od dnia wejścia w życie tj. od 26 sierpnia 2011r. umożliwiła klientom banków dokonywanie spłat rat bezpośrednio w walucie kredytu, co eliminowało problem przeliczania kursów CHF na PLN. Od tego dnia powodowie uzyskali uprawnienie do dokonywania spłat rat kredytu bezpośrednio w CHF. W dniu 19 września 2011 r. strony umowy o kredyt zawarły aneks nr (...) i od tej daty powodowie dokonywali spłaty kredytu bezpośrednio w CHF, tym samym został wyłączony spread walutowy. Tak więc abuzywność klauzul dotyczących przeliczenia kwoty kredytu i rat kapitałowo- odsetkowych mogłaby być rozpatrywana tylko do czasu podpisania przez strony przedmiotowego aneksu do umowy kredytu, po tym czasie abuzywność postanowień umowy została usunięta zgodnie przez strony umowy, co tym bardziej oznacza po stronie powodów brak interesu prawnego do wytoczenia powództwa o ustalenie. Stanowisko Sadu w tym zakresie uzasadnione jest tym, że jeżeli jednak po stronie powodów mogła wystąpić nadpłata, wynikająca z ewentualnej abuzywności wskazanych postanowień umownych, zastosowanych do tej części kredytu, która już została spłacona, na przykład na skutek tego, że spłacone przez powodów raty były wyższe, niż te które ich zdaniem powinni byli płacić, to w ocenie Sądu powodowie powinni wystąpić z powództwem o zapłatę.

W tym kontekście Sąd Okręgowy podziela również stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 marca 2015 r., IV CSK 362/14, Legalis nr 1213095, że kredytobiorca nie ma interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o ustalenie, że niedozwolone są postanowienia umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, zawartej przed wejściem w życie ustawy z dnia 29 lipca 2011r. o zmianie ustawy - prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw.

Jeśli zaś chodzi o roszczenie ewentualne dotyczące ustalenia zasady odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego za stosowanie w rozliczeniach z powodami wskazanymi w pozwie klauzul umownych obarczonych dowolnością pozwanego w ustalaniu zobowiązań powodów Sąd również ustalił brak interesu prawnego po stronie powodów, bowiem jeśli powodowie uważają, że ponieśli szkodę, to przysługuje im dalej idące roszczenie o zapłatę – zmierzające do naprawienia szkody.

Na marginesie wyjaśnić należy, iż rację ma pozwany Bank, że powodowie nie wyjaśnili jak ujmują szkodę na potrzeby zgłoszenia i zasądzenia żądania, nie wskazują podstawy prawnej, która uzasadniałaby takie żądanie. Sąd nie jest władny stwierdzić ogólnikowo wskazanej odpowiedzialności pozwanej za niesprecyzowaną szkodę. Powodowie nie wykazali, żeby ponieśli szkodę powstałą na gruncie przedmiotowej umowy kredytu wynikającą z działalności pozwanego Banku, ani tym bardziej wysokości tej szkody.

Sąd rozstrzygnął o kosztach procesu, w tym o kosztach zastępstwa procesowego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz na podstawie § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804). Rozstrzygnięcie to zgodne jest z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, który powód w całości przegrał. Na kwotę zasądzoną z tego tytułu składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanego (14 400 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego (17 zł).

SSR (del.) Barbara Pyz-Kędziarska

ZARZĄDZENIE

(...)

SSR (del.) Barbara Pyz-Kędziarska